

Arrest

nr. 83 515 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Sinds 2000 bent u lid van de oppositiepartij Musavat. U voerde propaganda voor de partij en trad tijdens verkiezingen soms op als waarnemer van Musavat.

Sinds 2003 bent u omwille van uw politiek activisme meerdere keren gearresteerd door de politie. Eénmaal werd u tien dagen vastgehouden, tweemaal werd u twee dagen, enkele keren bijna één dag en de andere keren enkele uren vastgehouden.

Er vond in 2008-2009 ook eens een huiszoeking plaats.

Op 02/03/2011 nam u deel aan een manifestatie die door Musavat was georganiseerd in Baku. U werd door de politie aangehouden en enkele uren vastgehouden op het politiebureau waar u werd mishandeld. Belangrijke figuren van Musavat zoals A.H. (...) werden toen ook opgepakt. Op 11/03/2011 zou er opnieuw een manifestatie plaatsvinden maar die werd uitgesteld wegens de aanhouding van A.H. (...).

Op 02/04/2011 vond de volgende manifestatie in Baku plaats. Opnieuw werd u door de politie aangehouden en enkele uren vastgehouden op het politiebureau waar u werd mishandeld. Op 17/04/2011 vond er opnieuw een manifestatie plaats in Baku waartijdens er wederom vele opposanten werden gearresteerd. Deze keer werd u niet opgepakt.

In 2011 werd u voor een rechtbank veroordeeld tot het betalen van een geldboete wegens uw deelname aan een meeting.

Op 01/05/2011 kwam uw broer A. (...), die als freelance journalist werkte bij de krant 'Musavat', om het leven tijdens een verkeersongeval. U denkt dat uw broer echter vermoord werd omdat hij reeds zijn wagen had verlaten toen hij werd aangereden.

Uw schoonzus S. (...) zei dat uw broer voordien telefonisch was bedreigd. Zij trok bij u in.

In de nacht van 04-05/05/2011 dook u met uw gezin onder bij familie van een vriend van u.

Op 05/08/2011 ontvluchtte u samen met uw gezin en schoonzus Azerbeidzjan. In een wagen reisden jullie naar Moskou. Na enkele dagen reisden jullie in een wagen door naar België waar u op 19/08/2011 samen met uw vrouw T. U. (...) (O.V. X), uw zoon R. A. (...) (O.V. X), en uw schoonzus S. B. (...) (O.V. X) een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw militair boekje, geboorteaktes, diploma's, de overlijdensakte van uw vader en de overlijdensaktes van uw schoonouders."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 5) dat u sinds 2000 lid bent van oppositiepartij Musavat. U voerde propaganda voor de partij en trad tijdens verkiezingen soms op als waarnemer van Musavat. Sinds 2003 bent u omwille van uw politiek activisme meerdere keren gearresteerd door de politie.

Er dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben.

U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partij waarvan u lid was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan.

Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat u tijdens de **presidentsverkiezingen** van 2005 en deze van **5/10/2010** optrad als **waarnemer** voor Musavat. Tijdens de **parlementsverkiezingen** die volgens u doorgingen in de **herfst van 2008** had u geen functie en ging u louter stemmen.

Uit de hierboven vermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in 2005 en 2010 parlementsverkiezingen plaatsvonden en in 2008 presidentsverkiezingen. Nadat er tijdens uw gehoor een pauze was genomen wijzigde u uw verklaringen en stelde u (CGVS p. 8) dat er op **15/10/2008 presidentsverkiezingen** plaatsvonden, dat u toen voor het laatst optrad als **waarnemer**, en dat er op **07/11/2010 parlementsverkiezingen** plaatsvonden.

Het is bijzonder merkwaardig dat u als politiek activist aanvankelijk niet correct kan situeren wanneer dergelijke belangrijke verkiezingen in Azerbeidzjan plaatsvonden, temeer daar u stelt dat u tijdens de presidentsverkiezingen voor Musavat optrad als waarnemer.

Deze vaststelling maakt dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u deze door studie heeft proberen eigen te maken.

Meer nog, wat de laatste presidentsverkiezingen betreft die plaatsvonden in Azerbeidzjan stelt u (CGVS p. 6) dat Musavat toen deelnam en dat I.G. (...), de voorzitter van Musavat, hun kandidaat was. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Musavat de laatste presidentsverkiezingen boycotte en zelfs een alliantie met andere oppositiepartijen vormde die de kiezers opriep niet te gaan stemmen.

Ook wat de laatste parlementsverkiezingen betreft die plaatsvonden in Azerbeidzjan legt u verklaringen af, met name dat er toen leden van Musavat verkozen werden om te zetelen in het parlement, die niet te rijmen vallen met de bovenvermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal.

Het is eveneens bijzonder merkwaardig dat u stelt (CGVS p. 6-7) dat Musavat geen recente samenwerking met andere partijen of organisaties is aangegaan.

Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat Musavat sinds eind 2010 samen met andere oppositiepartijen deel uitmaakt van een sociaal-politieke beweging genaamd "Public Chamber".

Het is weinig aannemelijk dat u als actief lid van Musavat hiervan niet op de hoogte bent. Immers, de betogingen van april 2011 waar u volgens uw verklaringen (CGVS p. 7-8) aan deelnam werden georganiseerd door deze beweging, een feit waarvan u niet op de hoogte bent.

Nog wat deze manifestaties betreft verklaart u dat A.H. (...), een prominente figuur binnen Musavat, tijdens de eerste grote betoging van 2011, nl. op 02/03/2011 werd opgepakt door de politie en sindsdien niet meer is vrijgekomen. U stelt ook uitdrukkelijk dat er tijdens de betogingen in 04/2011 geen prominente figuren van Musavat werden aangehouden.

Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat A.H. (...) tijdens de tweede grote betoging van 2011, nl. op 02/04/2011, werd opgepakt. Aangezien u stelt dat u getuige was van de arrestatie van A.H. (...) en dat de betoging van 11/03/2011 werd uitgesteld wegens zijn arrestatie, terwijl hij toen volgens de bovenvermelde informatie nog niet gearresteerd was, ondermijnt deze vaststelling verder op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.

Verder dienen er na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen met deze van uw vrouw en zoon, ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld.

Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat u in 2011 éénmaal werd opgepakt tijdens een betoging, met name in april 2011, en dat u toen enkele dagen werd vastgehouden.

U daarentegen stelt (CGVS p. 7-8) dat u in 2011 tweemaal werd opgepakt tijdens betogingen en toen telkens enkele uren werd vastgehouden.

Uw zoon verklaart dan weer (CGVS zoon p. 2) dat hij zelfs niet bij benadering kan zeggen hoe vaak u in 2011 werd opgepakt en zegt dat u in 2011 ook meerdere keren thuis werd opgepakt, de laatste keer was ongeveer één maand voor de dood van uw broer.

U noch uw vrouw maken echter melding van een aanhouding in 2011 bij jullie thuis.

Gelet op de discrepantie in de tijdsduur en frequentie dat u werd vastgehouden, en gelet op het ernstige (u werd mishandeld) en recente (enkele maanden voor uw vlucht) karakter van deze beweerdde problemen, kan niet worden aanvaard dat u, uw vrouw, en uw zoon, dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële elementen van het asielrelaas.

U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat u in 2008 eens voor twee dagen werd gehospitaliseerd nadat u door de politie was geslagen op uw been. Verder verklaart u nadat u op 02/03/2011 tijdens uw aanhouding door de politie op uw rug was geslagen, vele blauwe plekken had, en naar een dokter bent gegaan, en dat u tijdens uw aanhouding door de politie op 02/04/2011 werd geslagen tengevolge waarvan u een wonde aan het hoofd had en nu nog een litteken ervan draagt.

Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw p. 3) dat voor zover zij weet u nooit nadat u was mishandeld door de politie een dokter heeft opgezocht of werd opgenomen in een hospitaal. Uw vrouw stelt eveneens dat u tengevolge van de ondergane mishandelingen door de politie nooit zichtbare verwondingen aan het hoofd had.

Wat uw problemen betreft met de Azerbeidzjaanse autoriteiten verklaart u (CGVS p. 9 & 13) dat u in de periode voor 2011 éénmaal tien dagen werd vastgehouden, ook werd u nog tweemaal gedurende twee dagen vastgehouden, verder werd u nog enkele keren bijna één dag en de andere keren enkele uren vastgehouden.

In door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u tot 2011 zo'n 8 keer werd gearresteerd en telkens werd vastgehouden door de politie voor een periode van minimum 2 tot maximum 10 dagen.

Na confrontatie (CGVS p. 13) herhaalde u uw verklaringen dat u meerdere keren enkele uren, tweemaal zeker twee dagen, en eens 6 à 7 uren werd vastgehouden hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen, ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, en waarin u meldt dat u toen telkens minimum 2 dagen werd vastgehouden.

U verklaart verder (CGVS p. 7 & 13) dat u op 02/03/2011 werd opgepakt en voor enkele uren werd aangehouden waartijdens u werd mishandeld.

In door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u toen twee dagen werd vastgehouden.

Na confrontatie stelt u (CGVS p. 13) dat u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken misschien wou zeggen dat u toen 2 à 3 uren werd vastgehouden, hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen, ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Uit uw verklaringen en deze van uw schoonzus S. (...) (CGVS p. 10; CGVS S. (...) p. 3-4) blijkt dat uw broer A. (...), de echtgenoot van S. (...), op 01/05/2011 om het leven kwam tijdens een geënceneerd verkeersongeval, dat hij toen met opzet buiten zijn wagen werd aangereden en dat hij aldus vermoord is. Jullie stellen dat hij omwille van zijn politiek activisme (o.a. was hij sinds 2000 lid van Musavat, was hij een journalist voor de oppositiekrant 'Musavat', en nam hij deel aan betogingen) werd vermoord.

U noch uw schoonzus kunnen echter een begin van bewijs aanbrengen betreffende de dood van A. (...). Zo kunnen jullie bijvoorbeeld niet de overlijdensakte van A. (...) voorleggen.

U verklaart (CGVS p. 3 & 11) dat jullie geen tijd hadden om de overlijdensakte bij de burgerlijke stand te gaan ophalen omdat jullie ondergedoken leefden, dat u niet wist wie u in uw plaats kon sturen om deze te gaan halen, en dat het te gevaarlijk was om iemand in uw plaats deze overlijdensakte te laten halen omdat ze dan mogelijks bij de burgerlijke stand vragen zouden stellen.

Deze vrees die u uit om te proberen de overlijdensakte van uw broer te bekomen, valt echter niet te rijmen met uw verklaringen (CGVS p. 4) dat toen u ondergedoken leefde u een vriend naar de politie heeft gestuurd om er uw nieuwe identiteitskaart dd. 04/06/2011 te gaan ophalen.

Uw stelling dat u toen ondergedoken leefde en niet buiten kon komen, maar dit geen risico inhield - voor u noch uw vriend - omdat u in april 2011 zelf alle voorbereidingen (o.a. foto afgeven, handtekening plaatsen) had getroffen om die identiteitskaart aan te vragen, dat uw vriend mensen kende bij de politie aldaar, dat hij er wat smeergeld gaf, en dat u niet officieel gezocht werd, weet bovendien niet te overtuigen. Indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zelfs onrechtstreeks tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een identiteitskaart te bekomen.

Het voorkomen van corruptie en vriendjespolitiek neemt niet weg dat het contacteren van autoriteiten voor documenten risicovol is en kadert geenszins in de door u aangevoerde vrees voor uw leven en vrijheid om het beslist niet ondenkbeeldige risico te nemen dat de beambte van het politiebureau tot wie uw vriend zich wendde zich wél naar behoren van zijn of haar taak zou kwijten en aldus de autoriteiten op de hoogte zou brengen dat een persoon uw identiteitskaart kwam ophalen.

U verklaart ook (CGVS p. 10) dat uw broer sinds 2000 een journalist was voor de oppositiekrant 'Musavat', dat hij hiervoor foto's nam, en soms kleine artikels schreef.

Gevraagd naar voorbeelden van zijn journalistieke werkzaamheden verklaart u hiervan niks te kunnen voorleggen.

U stelt dat uw broer wel kopies had van zijn werk en informatie op USB-sticks had in zijn bureau, maar dat alles weg is. Bij verdere bevraging hieromtrent stelt u echter dat u 'denkt' dat alles weg is, dat u 'veronderstelt' dat alles door de overheid is meegenomen.

Gevraagd waarop u zich baseert om dit te stellen verklaart u dit 'niet te weten' en dat u 'denkt' dat de overheid alle informatie zal meegenomen hebben omdat ze er vaak huiszoekingen uitvoerden. Van een asielzoeker mag echter verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om bewijzen te bekomen van zijn vluchtmotieven.

Het manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten - u baseert zich immers louter op veronderstellingen om te stellen dat u geen bewijsstukken m.b.t. de journalistieke werkzaamheden van uw broer kan voorleggen - relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

U verklaart verder (CGVS p. 2 & 11) dat er twee mensen van Musavat in Azerbeidzjan op de hoogte zijn van uw problemen die u ertoe gedwongen hebben uw land van herkomst te verlaten.

Zo is R.O. (...), de redacteur en chef van 'Musavat' ervan op de hoogte. Gevraagd naar de naam van de tweede persoon die weet heeft van uw problemen, stelt u zowel zijn voornaam als familienaam te zijn vergeten, maar dat hij een onafhankelijk journalist was bij de krant 'Musavat'.

Hier mag reeds worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig en onaannemelijk is dat u van de twee personen van de partij waar u reeds meer dan tien jaar lid van bent en die als enigen van uw partij op de hoogte zijn van uw problemen, de naam niet kan geven van de tweede persoon die weet heeft van uw vluchtmotieven.

Verder gevraagd of R.O. (...) iets heeft ondernomen met de informatie die hij had over uw problemen én over de moord op uw broer, stelt u (CGVS p. 11-12) dit niet te weten omdat u alle telefonische verbindingen heeft onderbroken om de mensen die u bellen niet in gevaar te brengen en om te verhinderen dat men zou weten waar u verblijft.

Er dient te worden opgemerkt dat er echter nog afdoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Aangezien het aan de asielzoeker is om geregeld pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en om er bewijzen van voor te leggen, of tenminste aan te tonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen, kan uw gebrek aan initiatief niet worden aanvaard.

Het manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relateert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

U en uw schoonzus S. (...) stellen dat N. (...), de broer van S. (...), in januari 2007 werd vermoord.

S. (...) verklaart (CGVS S. (...) p. 5) hieromtrent dat de politie geen onderzoek heeft gevoerd, dat er geen melding in de media is geweest van de moord op haar broer, en dat haar familie geen klacht heeft ingediend.

U verklaart echter (CGVS p. 12) dat de moeder van S. (...) klacht heeft ingediend bij de politie, dat het onderzoek naar de moord op S. (...)'s broer nu nog lopende is, en dat er in de media - o.a. in 'Monitor' - melding is gemaakt van de moord op N. (...).

Deze ernstige tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid over de door jullie beweerde omstandigheden dat N. (...) om het leven zou zijn gekomen.

Uw schoonzus stelt ook (CGVS S. (...) p. 5) dat de partij Musavat niks heeft ondernomen na de moord op haar broer.

Gevraagd naar de reden stelt S. (...) dit niet te weten en dat zij geen contact heeft gehad met Musavat daarover omdat ze niet wist hoe ze die kon contacteren. Deze motivering is gelet op het feit dat zij na de dood van haar broer nog vier jaar in Azerbeidzjan verbleef, en u én haar eigen man toen activisten waren bij Musavat, op zijn zachtst gezegd onaannemelijk te noemen.

Ook moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft van uw persoonlijke problemen die u in Azerbeidzjan zou gekend hebben. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend.

Van al uw beweringen omtrent uw politiek engagement, zoals uw lidmaatschap van een oppositiepartij, uw optreden als waarnemer tijdens presidentsverkiezingen, uw deelname aan protestacties, kan u geen enkel bewijs voorleggen.

U kan evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen met betrekking tot de problemen die u zou gekend hebben zoals de vele keren dat u werd aangehouden door de politie, de mishandelingen die u onderging noch de medische verzorgingen die u tengevolge hiervan nodig had.

U verklaart (CGVS p. 3) dat u 2 à 3 convocaties van de rechtbank ontving in Azerbeidzjan, maar kan deze niet voorleggen.

U verklaart ook dat u in 2011 voor een rechtbank veroordeeld werd tot het betalen van een geldboete wegens uw deelname aan een meeting maar kan het arrest hiervan niet voorleggen.

Uw bewering dat u bij een rechtbank een klacht had ingediend tegen de politie omdat ze uw wagen hadden beschadigd, kan u evenmin staven.

Net zo min als uw bewering dat u hierna onder druk werd gezet door de politie en u aan uw advocaat de opdracht gaf om uw klacht in te trekken.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 4-5) inzake jullie vluchtroute van Rusland naar België.

U verklaart dat jullie samen met twee passeurs in een wagen de reis ondernamen en dat de passeurs bij een controle documenten toonden maar u weet niet welke. De twee passeurs hadden documenten voor jullie aangemaakt maar u weet niet welke nationaliteit jullie volgens deze documenten hadden. U weet evenmin of de aangemaakte documenten een visum droegen noch kon u enige informatie geven over een eventueel visum dat werd gebruikt voor jullie reis. U stelt verder dat er geen afspraak was gemaakt met de passeurs wat jullie dienden te zeggen in het geval jullie werden gecontroleerd.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het document die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw militair boekje, geboorteaktes, en de diploma's, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

De overlijdensakte van uw vader en de overlijdensaktes van uw schoonouders tonen aan dat deze personen overleden zijn hetgeen echter geen verband houdt met uw asielmotieven of deze van uw vrouw (zie CGVS p. 2).

De overlijdensakte van de broer van S. (...) vermeldt dat hij om het leven kwam door 'verwonding aan het hoofd, beschadiging aan de hersenen', hetgeen echter niet aantoonbaar is dat deze persoon, zoals jullie beweren, werd vermoord."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 februari 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsverplichting, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat hij in weerwil van wat de bestreden beslissing stelt, wél degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat zijn verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn.

Verzoeker laat gelden dat, zo er toch sprake zou zijn van enkele tegenstrijdigheden, deze pas ontdekt konden worden na een minutieuze vergelijking van de verklaringen. Daarenboven zo stelt hij, zijn deze tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg om daaruit af te leiden dat zijn aanvraag niet aannemelijk is. Hij wijst er verder op dat, in zoverre er sprake zou zijn van incoherenties, quod non, deze geenszins de kern van zijn asielaanvraag raken.

Verzoeker stelt verder dat het verhoor op het Commissariaat-generaal voor hem zeer stresserend was waardoor het niet steeds mogelijk was zich alles te herinneren. Hij wijst er tevens op dat er al verschillende maanden, zo niet jaren verstreken zijn tussen het ogenblik waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden en de datum van het verhoor.

Verzoeker stelt aangaande de verschillen die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw en zoon, dat deze niet wezenlijk zijn.

Verzoeker legt zijn gebrekkige kennis omtrent de oppositiepartij Musavat uit door er op te wijzen dat hij slechts een militant was en geen uitvoerende taak had; hij is bijgevolg niet op de hoogte van wat er binnen het hoger kader van de partij besproken werd.

Verzoeker laat ook nog gelden dat hij als lid van de oppositiepartij, onmogelijk kan rekenen op bescherming van de overheid, gezien de overheid niet aarzelt om de politie in te zetten tegen haar eigen burgers.

Volgens verzoeker maakte dit gegeven, mede in acht genomen de wijdverspreide corruptie bij de politie in zijn land van herkomst, het voor hem onmogelijk om klacht neer te leggen bij de politie.

Verzoeker verwijst naar een internetlink en stelt dat (zie verzoekschrift, p. 5) *"Deze informatie, gerelateerd aan zijn verklaringen, aan de gegevens van het voorliggend administratief dossier en internationale rapporten maakt het aannemelijk dat verzoeker zich niet zal kunnen beroepen op de bescherming van zijn land van herkomst."*

Verzoeker wijst er op dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen omdat hij zijn land diende te ontvluchten. Hij voert aan dat hij wel degelijk pogingen deed om bijkomende stukken te bekomen in zijn land van herkomst maar daar tot op heden niet in slaagde; volgens hem kan dit hem niet ten kwade worden geduid want (zie verzoekschrift, p. 5) *"Nul est tenu à l'impossible"*.

Onder verwijzing naar artikel 4.5 van de Europese Kwalificatierichtlijn meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Verzoeker ontkent dat hij bewust informatie zou hebben achtergehouden zoals de bestreden beslissing stelt en wijst er op dat hij wel degelijk heel wat documenten heeft overhandigd aan de ambtenaar van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus en besluit dat zijn gezin opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Verzoeker stelt dat (zie verzoekschrift, p. 7) "*Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Azerbeidzjan, zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.*"

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde, zo de Raad niet kan beslissen op basis van het dossier, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar wat hierover wordt gesteld in punt 2.7..

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 5) verwijst naar een internetlink en “*internationale rapporten*”, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst correct op dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoont met betrekking tot de partij waarvan hij lid was en met betrekking tot de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan.

Daarenboven liet de commissaris-generaal gelden dat de verklaringen van verzoeker niet te rijmen vielen met de informatie, beschikbaar op het Commissariaat-generaal:

*“Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat u tijdens de **presidentsverkiezingen** van 2005 en deze van **5/10/2010** optrad als **waarnemer** voor Musavat. Tijdens de **parlementsverkiezingen** die volgens u doorgingen in de **herfst van 2008** had u geen functie en ging u louter stemmen. Uit de hierboven vermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in 2005 en 2010 parlementsverkiezingen plaatsvonden en in 2008 presidentsverkiezingen.*

*Nadat er tijdens uw gehoor een pauze was genomen wijzigde u uw verklaringen en stelde u (CGVS p. 8) dat er op **15/10/2008** **presidentsverkiezingen** plaatsvonden, dat u toen voor het laatst optrad als **waarnemer**, en dat er op **07/11/2010** **parlementsverkiezingen** plaatsvonden.*

Het is bijzonder merkwaardig dat u als politiek activist aanvankelijk niet correct kan situeren wanneer dergelijke belangrijke verkiezingen in Azerbeidzjan plaatsvonden, temeer daar u stelt dat u tijdens de presidentsverkiezingen voor Musavat optrad als waarnemer. Deze vaststelling maakt dat uw verklaringen weinig doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat u deze door studie heeft proberen eigen te maken.

Meer nog, wat de laatste presidentsverkiezingen betreft die plaatsvonden in Azerbeidzjan stelt u (CGVS p. 6) dat Musavat toen deelnam en dat I.G. (...), de voorzitter van Musavat, hun kandidaat was. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Musavat de laatste presidentsverkiezingen boycotte en zelfs een alliantie met andere oppositiepartijen vormde die de kiezers oproep niet te gaan stemmen.

Ook wat de laatste parlementsverkiezingen betreft die plaatsvonden in Azerbeidzjan legt u verklaringen af, met name dat er toen leden van Musavat verkozen werden om te zetelen in het parlement, die niet te rijmen vallen met de bovenvermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal.

Het is eveneens bijzonder merkwaardig dat u stelt (CGVS p. 6-7) dat Musavat geen recente samenwerking met andere partijen of organisaties is aangegaan. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat Musavat sinds eind 2010 samen met andere oppositiepartijen deel uitmaakt van een sociaal-politieke beweging genaamd “Public Chamber”. Het is weinig aannemelijk dat u als actief lid van Musavat hiervan niet op de hoogte bent. Immers, de betogingen van april 2011 waar u volgens uw verklaringen (CGVS p. 7-8) aan deelnam werden georganiseerd door deze beweging, een feit waarvan u niet op de hoogte bent. Nog wat deze manifestaties betreft verklaart u dat A.H. (...), een prominente figuur binnen Musavat, tijdens de eerste grote betoging van 2011, nl. op 02/03/2011 werd opgepakt door de politie en sindsdien niet meer is

vrijgekomen. U stelt ook uitdrukkelijk dat er tijdens de betogingen in 04/2011 geen prominente figuren van Musavat werden aangehouden. Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat A.H. (...) tijdens de tweede grote betoging van 2011, nl. op 02/04/2011, werd opgepakt. Aangezien u stelt dat u getuige was van de arrestatie van A.H. (...) en dat de betoging van 11/03/2011 werd uitgesteld wegens zijn arrestatie, terwijl hij toen volgens de bovenvermelde informatie nog niet gearresteerd was, ondermijnt deze vaststelling verder op ernstige wijze uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tot zijn verweer aan dat hij slechts een militant was van de oppositiepartij Musavat en geen uitvoerende taak had.

Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij niet op de hoogte was van zaken die verband houden met de reden van zijn vlucht, met name wanneer de presidents- dan wel de parlamentsverkiezingen in Azerbeidzjan plaatsvonden, de deelname van zijn partij aan de laatste presidentsverkiezingen, het feit of er al dan niet leden van Musavat in het parlement zetelen, de arrestaties van belangrijke personen tijdens manifestaties waaraan verzoeker deelnam.

Deze zaken betreffen geen details, maar wel informatie aangaande de gebeurtenissen die de kern van zijn relaas raakt.

Aangezien de aan verzoeker gestelde vragen direct verband houden met zijn voorgehouden politiek engagement, kan zijn onwetendheid daaromtrent niet uitgelegd worden door de verklaring in het verzoekschrift dat hij niet op de hoogte kan zijn van wat er binnen het hoger kader van de partij besproken wordt. Inderdaad is de kennis die van verzoeker die al sinds 2000 -dus ruim 10 jaar lang-, lid is van de oppositiepartij en er propaganda voor voert, verwacht wordt, basiskennis die niet alleen circuleert in het partijcirkel zoals hij wil doen geloven.

De Raad besluit dat verzoekers onwetendheid zich verzet om aan zijn voorgehouden politiek engagement geloof te hechten.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Tevens constateerde de commissaris-generaal ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn vrouw en zoon:

“Zo verklaart uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) dat u in 2011 éénmaal werd opgepakt tijdens een betoging, met name in april 2011, en dat u toen enkele dagen werd vastgehouden. U daarentegen stelt (CGVS p. 7-8) dat u in 2011 tweemaal werd opgepakt tijdens betogingen en toen telkens enkele uren werd vastgehouden. Uw zoon verklaart dan weer (CGVS zoon p. 2) dat hij zelfs niet bij benadering kan zeggen hoe vaak u in 2011 werd opgepakt en zegt dat u in 2011 ook meerdere keren thuis werd opgepakt, de laatste keer was ongeveer één maand voor de dood van uw broer. U noch uw vrouw maken echter melding van een aanhouding in 2011 bij jullie thuis. Gelet op de discrepantie in de tijdsduur en frequentie dat u werd vastgehouden, en gelet op het ernstige (u werd mishandeld) en recente (enkele maanden voor uw vlucht) karakter van deze beweerde problemen, kan niet worden aanvaard dat u, uw vrouw, en uw zoon, dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële elementen van het asielrelaas.

U verklaart ook (CGVS p. 7-8) dat u in 2008 eens voor twee dagen werd gehospitaliseerd nadat u door de politie was geslagen op uw been. Verder verklaart u nadat u op 02/03/2011 tijdens uw aanhouding door de politie op uw rug was geslagen, vele blauwe plekken had, en naar een dokter bent gegaan, en dat u tijdens uw aanhouding door de politie op 02/04/2011 werd geslagen tengevolge waarvan u een wonde aan het hoofd had en nu nog een litteken ervan draagt. Uw vrouw stelt echter (CGVS vrouw p. 3) dat voor zover zij weet u nooit nadat u was mishandeld door de politie een dokter heeft opgezocht of werd opgenomen in een hospitaal. Uw vrouw stelt eveneens dat u tengevolge van de ondergane mishandelingen door de politie nooit zichtbare verwondingen aan het hoofd had.

Wat uw problemen betreft met de Azerbeidzjaanse autoriteiten verklaart u (CGVS p. 9 & 13) dat u in de periode voor 2011 éénmaal tien dagen werd vastgehouden, ook werd u nog tweemaal gedurende twee dagen vastgehouden, verder werd u nog enkele keren bijna één dag en de andere keren enkele uren vastgehouden. In door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u tot 2011 zo'n 8 keer werd gearresteerd en telkens werd vastgehouden door de politie voor een periode van minimum 2 tot maximum 10 dagen. Na confrontatie (CGVS p. 13) herhaalde u uw verklaringen dat u meerdere keren enkele uren, tweemaal zeker twee dagen, en eens 6 à 7 uren werd vastgehouden hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen, ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, en waarin u meldt dat u toen telkens minimum 2 dagen werd vastgehouden.

U verklaart verder (CGVS p. 7 & 13) dat u op 02/03/2011 werd opgepakt en voor enkele uren werd aangehouden waartijdens u werd mishandeld. In door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken

ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) meldt u echter dat u toen twee dagen werd vastgehouden. Na confrontatie stelt u (CGVS p. 13) dat u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken misschien zou zeggen dat u toen 2 à 3 uren werd vastgehouden, hetgeen echter niet blijkt uit deze door u ingevulde vragenlijst, die u nadat het verslag ervan werd voorgelezen, ondertekende ter bevestiging dat uw genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.”

Het verweer van verzoeker dat, zo er toch sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van verklaringen, wordt niet aanvaard.

De Raad is van oordeel dat de tegenstrijdigheden en inconsistenties immers hun grondslag in het administratief dossier vinden en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in een verklaring te geven voor de vele vastgestelde tegenstrijdigheden; hij beperkt zich enkel tot het minimaliseren van de inconsistenties en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat deze tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas niet aannemelijk is, in gebreke blijft.

De Raad neemt het verweer van verzoeker dat het verhoor voor hem een zeer stresserende gebeurtenis was, en er jaren verstreken zijn tussen de gebeurtenissen en het verhoor, evenmin aan.

Van een asielzoeker mag inderdaad verwacht worden dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn aanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De commissaris-generaal heeft in zijn nota van 6 maart 2011 trouwens ook correct aangegeven dat stress op zich geen aannemelijke verklaring vormt voor tegenstrijdigheden en omissies. Elk verhoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee; in casu wijst niets erop dat stress aan verzoeker verhinderd zou hebben om de waarheid te vertellen.

Verder voerde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aan dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de persoonlijke problemen die hij in Azerbeidzjan zou hebben gekend, terwijl dit redelijkerwijze van hem verwacht kan worden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dienaangaande dat hij inderdaad geen bewijsstukken kan voorleggen omdat hij zijn land diende te ontvluchten maar dat hij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om bewijsstukken te bekomen, maar daar tot op heden niet in geslaagd is, wat hem niet ten kwade kan worden geduid.

De Raad herhaalt dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering “*Nul est tenu à l'impossible*” maar blijft in gebreke enige aanwijzing bij te brengen dat het hem onmogelijk was bewijzen voor te leggen. Zijn verweer wordt niet aanvaard.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing tevens correct dat verzoekers gedrag, meer bepaald het laten ophalen van zijn identiteitskaart bij de Azerbeidzjaanse autoriteiten, niet in overeenstemming te brengen is met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verder stelde de commissaris-generaal bij verzoeker een manifest gebrek aan interesse vast voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen, wat zich keert tegen de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees. Ook stelde de commissaris-generaal een aantal tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn schoonzus S.B..

Ten slotte besloot de commissaris-generaal om ook geen geloof te hechten aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtroute van de Russische Federatie naar België.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift niet ingaat op bovenstaande punten, waardoor deze staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker beperkt zich verder in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.7. De Raad volgt verzoeker niet wanneer hij toepassing vraagt van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Om het voordeel van de twijfel te kunnen genieten, dienen de verklaringen van verzoeker in zijn geheel plausibel en geloofwaardig te zijn. Het voordeel van de twijfel kan inderdaad slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is.

Gelet op wat voorafgaat, is het asielerelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 10 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Azerische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE